

[Forsvarsministeren.]

Lovforslaget bestemmer endvidere, at de 4 af disse 8 Regimenter skal garnisonere Øst for Store Bælt og de 4 Vest for Store Bælt. Der er fortalt — det bliver der jo altid — mange Krøniker, inden dette Lovforslag er blevet fremsat, om baade det ene og det andet, og bl. a. har forskellige Blade været inde paa, at der vilde ske en stor Forskydning af Regimenterne til Jylland bort fra Sjælland. Men paa dette Punkt hænger det altsaa saaledes sammen, at de 4 skal garnisonere Øst og de 4 Vest for Store Bælt. Jeg vil i denne Forbindelse sige, at man har ment det absolut rigtigt og nødvendigt i saa stor Udstrækning som muligt ved Garniseringen at tage Hensyn til vore nuværende Kaserne-etablissementer, saaledes at der ikke eet Sted kommer til at staa et Kaserneetablisement ledigt, medens man et andet Sted skal til at bygge et nyt Etablisement. Man har altsaa taget økonomiske Hensyn ved i saa vid Udstrækning som muligt at benytte de nuværende Kaserneetablissementer for at undgå store Byggeomkostninger. Endvidere er Generalinspektøren for Fodfolket med Stab foreslaaet nedlagt, idet det er Mening, at Chefen for Generalkommandoen med Generalstaben og de to Divisionsgeneraler skal overtage Inspektionen. Der har saa tidt været sagt, at naar man nu skulde foretage en Reorganisation af vort Forsvarsvæsen, skulde man tage økonomiske Hensyn opadtil, spare det mest mulige paa Administrationen, og man kan efter min Mening fremhæve overfor dette Lovforslag, at det ikke er blevet glemt, idet man har nedlagt forskellige Stabe, hvilket i økonomisk Henseende vil betyde ikke saa ganske lidt. Det er saa selvfølgelig Meningen — og det staa i Relation til, hvad jeg sagde før —, at man fremdeles vil udanne et større Sommerhold og et mindre Vinterhold, og dette sker naturligvis, fordi man paa den Maade kan gøre Brug af de udmærkede Militærlejre, der findes omkring København, og som vi fik for en Del Aar siden.

Jeg kommer saa til et andet Punkt vedrørende Fodfolket, nemlig Uddannelses-tiden. Uddannelses-tiden for det almindelige Fodfolk foreslaas nedsat fra 150 til 120 Dage. Det er naturligvis ikke uden Betænkelighed, jeg stiller Forslag om denne Nedsættelse, men jeg har undersøgt Stillingen i andre Lande. Og jeg skal her nævne, at der i Sverige af den aarlige Rekruttilgang paa Sessionen udtages 20 pCt. til Uddannelse

særlig til Underbefalingsmænd og forskellige Sektionsførere. Disse faar en Første-Uddannelse paa 150 Dage, og dernæst faar de tre Genindkaldelser paa 25 Dage; de faar saaledes i alt en Uddannelse paa 225 Dage. Men dette maa sammenlignes med vore Underbefalingsmænds Uddannelse, som er meget længere end de 120 Dage, og saaledes som Hærloven er nu, er der jo ogsaa en Del af Mandskabet, der bliver udtaget til noget længere Tjeneste end det almindelige Mandskab. Jeg mener saaledes, at vi egentlig udmærket godt kan sammenligne os med Sverige. For de 80 pCt. af det svenske Fodfolk er Uddannelses-tiden i alt 140 Dage, en Første-Uddannelse paa 90 Dage og Genindkaldelse paa 2 Gange 25 Dage. Man vil altsaa se, at Uddannelses-tiden efter det foreliggende Lovforslag omtrent bliver den samme for det danske som for det svenske Fodfolk. Der er naturligvis andre smaa Lande, hvor man er gaaet endnu videre, i Norge f. Eks. er Fodfolkets første Uddannelse nedsat til 72 Dage. Efter det foreliggende Lovforslag sker der altsaa en Nedsættelse i Uddannelses-tiden fra 150 til 120 Dage, og Genindkaldelserne, der før var paa 2 Gange 28 Dage, foreslaas nedsat til 2 Gange 14 Dage. Jeg mener, at man i et Land med almindelig Værnepligt bør gøre saa meget, som det overhovedet er muligt, for, at det unge Mandskab ikke holdes længere inde end strengt nødvendigt. Det har jo vist sig, at der Gang paa Gang har været fremsat Beklagelse over Genindkaldelserne, idet det generede de unge Mennesker ganske uhyre, naar de var kommet i faste Stillinger, igen at skulle bort fra deres Erhverv i ca. 1 Maaned, som der nu er Tale om. Og naar vi gaar til Reservebefalingsmændene — og man bygger jo i høj Grad paa Reservebefalingsmænd i Hærordningen af 1922 —, mener jeg, at man i høj Grad maa være opmærksom paa, at man fremdeles kan faa de mest brugelige og dygtige Elementer til Reservebefalingsmænd. Det har, som sagt, vist sig meget vanskeligt for Folk at være borte fra deres Erhverv i den Maaned, Genindkaldelsen varer, og vi faar derfor hvert eneste Aar en hel Del Anmodninger, hvori man beklager sig herover og anfører, at hvis dette ikke kan forandres, vil de se sig nødsaget til at søge deres Afsked som Reservebefalingsmænd. Jeg mener, at man ikke mindst af sidstnævnte Hensyn maa gaa til Indskrænkning i Genindkaldes-tiden, som altsaa foreslaas nedsat til det halve, fra 28 Dage til 14 Dage. Hermed stilles der naturligvis større Krav baade til